

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ 1

Пол належить до тих дітей, яких називають «дитина з ключем». Ви знаєте, хто це такі? Це діти, які мають власного ключа від квартири, хоча вони ще не зовсім дорослі. Їх батьки працюють допізна, тому, коли діти повертаються зі школи чи з гуртка, вдома ще нікого з дорослих немає. Тож їм доводиться відчиняти двері самостійно. Пол саме така дитина — «хлопчик з ключем».

У перший день навчання після літніх канікул Пол повертався додому зі школи. Він мчав сходами вгору до своєї квартири і брязкав ключами об залізні перила: дзень-дзень-бац, дзень-дзень-бац.

На першому поверсі він зустрів стареньку пані Вільгельм, яка тримала в руках свою квітчасту сумку для покупок. Ця пані була досить дивною. Вона часто сновигала сходами вгору-вниз і довгенько стояла то під одними дверима, то під іншими. Іноді мама чи тато вранці відчиняли двері, а на порозі стояла пані Вільгельм так, ніби щойно підслуховувала або підглядала в замкову щілину.

– Добридень, пані Вільгельм, — сказав Пол.

– Вітаю, Поле, — відповіла пані Вільгельм, — давно я тебе не бачила.

Вона дивилася на нього лише правим оком. Її ліве око завжди було примруженим.

У дитинстві Пол страшенно боявся пані Вільгельм. Зараз він начебто звик до того, що вона дивилася на нього одним оком. Але коли вона підходила настільки близько, що можна було розгледіти кожну зморшку навколо примруженого ока, ставало трохи лячно.

- Так, — сказав Пол, — ми повернулися з відпустки вчора пізно ввечері.

- Ну і як? Гарно відпочили? — запитала пані Вільгельм.

- Так, так, — сказав Пол, намагаючись не дивитися їй в очі, — а сьогодні вже знову треба до школи.

- О, знову до школи! — вигукнула пані Вільгельм. — Невже там так погано?

- Та, як сказати, — понуро мовив Пол. Школу він і справді не любив. Ні, не через уроки. І не через пана Ампермейєра, який був дуже приємним вчителем. Все через Тіма й Тома, які дратують його щодня. І ще через те, що усі перерви на шкільному подвір'ї він проводить на самоті. Але розповідати про це пані Вільгельм зараз зовсім не хотілося.

- Ой, мені ще треба робити домашнє завдання! — схаменувся Пол. — До побачення, пані Вільгельм!

- Бувай, Поле! — гукнула старенька у відповідь.

Дзень-дзень-бац, дзень-дзень-бац! Пол пробіг ще два поверхи і зупинився біля квартири з написом «Фельмани». Саме тут він жив разом з мамою і татом. Фельмани — це їх прізвище.

Пол вставив ключа в замок і вже збирався його повернути, як раптом хтось тихим голосом пропищав:

- Ой-йой! Зіпель би тебе побрав! Що це було?

Пол прислухався. Невже вдома хтось є? Але той голос був зовсім не схожий на голос його батьків. Більше нагадував дитячий. Пол озирнувся. На сходах нікого не було. Хлопчик приклав вухо до дверей — тиша. Він знову сунув ключа у замок.

- Ой-йой!!! — запищав той самий голос. — Що тут робить ця палиця?

Пол вийняв ключа, нахилився і зазирнув у замкову щілину.

Він побачив довгий порожній коридор. Там стояли дві нерозібрані валізи, а біля книжкової шафи парасоля від сонця і надувний матрац. І ні звуку. Але, чекай, що це було? Пол здригнувся. Зліва. В темряві. Щось рухалося. Щось біле. У самісінькому замку! Пол відсахнувся. Причаївшись і затамувавши подих, він прислухався. Йому здавалося, що зовсім поруч хтось дихає.

- Тут хтось є? — запитав Пол.

- Ні, — відповів тоненький голосок. — Тут немає нікого! Нікогісінько!

Голос звучав якось по-дитячому і перелякано, що Полу було зовсім не страшно. Ну, скажімо, майже не страшно. Він нерішуче перепитав:

- Справді? Зовсім нікого?

- Так-так, — відгукнувся голос. — Нікого, безперечно. Тут ніхто!

- Але ніхто не може говорити.

- Так ніхто і не говорить. Це вітер!

- Вітер не розмовляє, — зауважив Пол.

- Так-так. І я теж не розмовляю. Голосок помовчав, а потім заспівав:

*Я – ніхто, мене немає,
Просто вітер завиває.*

- Ну добре. Це не має значення, — сказав Пол. — Може, вийдеш?

- Ні, — тихо відповів голосок. І додав ще тихіше: — Я не можу.

- Я тобі не зроблю нічого поганого, — сказав Пол, — обіцяю.

Замкова щілина засвітилася, наче там загорілася лампа.

Пол на мить подумав, що замок видуває сяючу бульбашку з жуйки. Але істота, що виростала із замкової щілини, ставала дедалі більшою. Спочатку вона нагадувала білу горошину, потім стала, як тенісний м'яч, потім — як апельсин, потім надулася ще, відірвалася від замкової щілини і підпливла до Пола. Хлопчик завмер і мовчки дивився на неї. Тепер бульбашка мала розмір пляшки з водою, яку він брав із собою до школи. Або як його улюблений плюшевий тигр. Яскраво-біла істота дивилася на Пола величезними очима і посміхалася:

- Доброго ранку.

- Гм ... ну вже трохи пізнуvато для ранку, — ледве вимовив Пол. — Вже п'ята година. Скоро будемо вечеряти.

- Он як, — засмутилася біла істота, — а коли ж ви тоді снідаєте?

- Ну, снідаємо вранці. Після того, як прокинемося.

Пузир ніби задумався:

- Але ж я щойно прокинувся. Чому це пізнуvато?

- Тому що я прокидаюся вранці. Коли сонце сходить. А коли воно заходить, лягаю спати.

- Зрозуміло, — сказала дивна істота. — Сонце. Ага. — І вона

стала повільно спускатися. — Ох ... хо-хо...

У білої бульбашки рученята більше нагадували крила. Вона махала ними щосили, намагаючись втриматися в повітрі, зітхала своє «охо-хо», і попри всі зусилля спускалася нижче, нижче, поки не приземлилася на підлогу.

Пол присів навпочіпки:

- Тобі допомогти?

- Ні, ні. Не треба. Я ще вчуса літати. Скоро у мене вийде.

- Але... що ти робив у наших дверях? — Пол усівся на підлогу.

- Взагалі-то, я там живу. Тільки не в дверях, а у замку.

- А, так, — сказав Пол, — вибач. І давно ти живеш ... у замку?

